

en Capital + de 5 pCt, den giver, end alene 6 pCt. Siger altsaa til Embedsmændene: Du faaer ikke mere Pension end det og det, accurat det Samme, som kommer ud af de Herrers Forslag, men advar dem itide om, at de kjøbe sig Livrenter hos dette eller, om de ville, hos andre ligesaa sikkre Instituter, som give en ikke lidet høiere Livrente, eller at de opsamle en Capital, hvorved de kunne sætte en eller anden Forretning i Virksomhed, saa begaaer man ikke Uret mod Embedsmændene, og saa begaaer man ikke den mageløse Inconsequents, at vi, som her i dette Thing have fundet det himmelraabende, at en Underofficer ikke maa gjøre Gjæld uden sin Chæfs Tilladelse, som have fundet det i høieste Maade uretsfærdigt, at disse unge Mænd ikke have Lov til at gjøre ligesaa megen Gjæld, som de ville, uden Tilladelse af deres Chæf, at vi, som have fundet det himmelraabende, at en Underofficer, som er indgaaet paa det Vilkaar ikke at maatte gifte sig i en vis Periode, ikke skulde have Lov til alligevel at gifte sig, idet man har sagt, at de jo ere frie Borgere i en fri Stat, at vi ikke ogsaa ville sige, at Embedsmændene ere frie Borgere i en fri Stat og skulde have Lov til at anvende de Penge, som de opspare, paa den hensigtsmæssigste Maade. Derfor, afført i Embedsmændenes Pension, og, hvis man finder det passende og rigtigt at afførte paa den Maade, som man her mener, i Relation til, hvad en saadan Opsparelse til en Livrente kan skabe, saa gjør det, men gjør ikke samtidig den Uret, at tvinge Embedsmændene til at anvende deres Penge paa en Maade, som er lidet frugtbar, thi det er en meget uheldig Maade, det maae de Herrer stole paa, at anvende sine Penge paa et Livrentesystem, som det her er opstillet, og i et Institut som Livrenteanstalten. Man vil desuden derved opnaae, at man ikke indblander hele denne Livrenteanstalt i Spørgsmaalet; Alt bliver ved det Gamle, kun at de Vedkommende faae mindre Pension, og vi behøve ikke at oprette et heelt Livrenteministerium; thi vi maae husse paa, at man ikke kan benytte den nuværende Livrenteanstalt, saaledes som den er i dette Dieblif; der maa fuldstændig udfilles en særlig Afdeling, thi Regje-

ringen har ligeoverfor Udlandet med fuldkommen Ret hævdet, at de nuværende Interessenter have indgaaet en privatretlig Contract med Livrenteanstalten, og at Regjeringen altsaa ikke er istand til at forandre den mindste Løddel i Statuterne uden Interessenternes Samtykke, hvilket jo ikke vil kunne erholdes. Man vil altsaa blive nødt til at oprette en fuldkomment ny Anstalt; den kan godt staae under Livrenteanstaltens Bestyrelse, men der maa være et fuldstændig eget Bogholderi for den, en egen Notering, egen Controlling, egen Capital, en egen Fond, som anvendes paa sin egen Maade, og som ikke kan sammenblandes med Livrenteanstaltens Capitaler. Gjør man ikke det, kommer man i Strid med, hvad vor Regjering, jeg gjentager det, med Rette har hævdet ligeoverfor Udlandet, Noget, som er langt vigtigere end det, hele dette Spørgsmaal dreier sig om. Det er altsaa kun derfor, jeg har taget Ordet — idet jeg ligesom det ærede Medlem, der nylig talte (Ville), erkjender, at det forjaavidt er ørkesløst at deeltage i denne Debat, som jeg anseer det for umuligt, at dette Lovforslag vil blive til Lov — fordi jeg dog vilde, at der dog idetmindste skulde være Noget, som paaviste denne Side af Sagen, at de Herrer have Ret til, naar de gjøre det, at bestaere Embedsmændenes Pension, men at de ikke have Ret til at disponere over disse Mænds Penge og sige, at de skulde anvende dem paa denne høift usordealagte Maade.

Søvrigt, hvis de ærede Herrer ville stille sig paa det Standpunkt og sige: hvad Embedsmændene i den senere Tid have haft i Løn, og hvad Regjeringen paany har foreslaaet vel afrundet, men dog væsentlig det Samme som tidligere er givet — dette og 1 Million til i Pension, det er det, som vi, naar Balancen er god eller jevn, kunne give; men vi kunne ikke give det i Dieblifket, og vi maae derfor have de 600,000 Rb, som vi give mere i Pension, ned — saa skal jeg sige, hvorledes man kan gjøre det, og saaledes, at vi kunne faae Penge strax og ikke om 30 Aar. Vi kunne da sige til Embedsmændene og Pensionisterne: det er Eder, som denne Sag nærmest angaaer; paa Grund af Statens Ulykker, paa